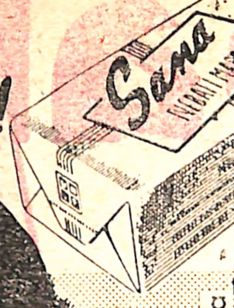
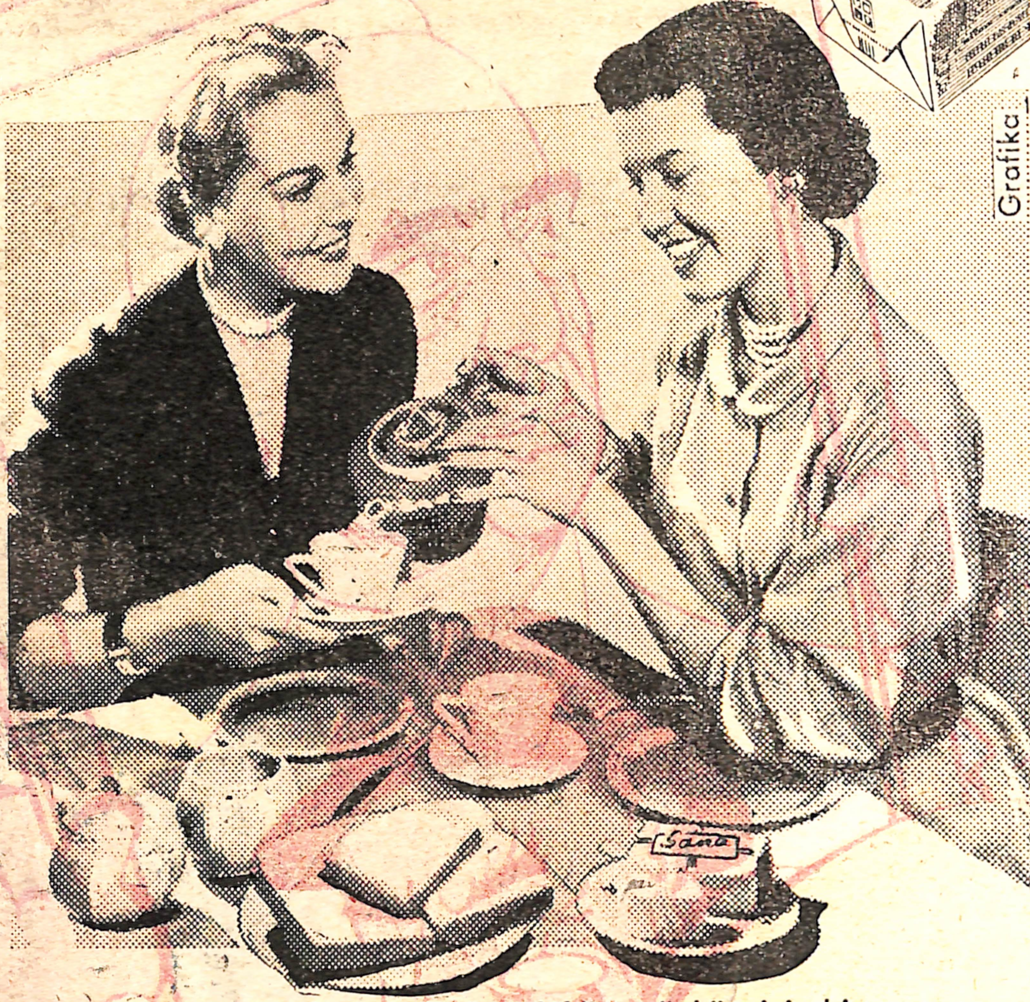

Salamon — Ne ulur, ne ulmaz!...

Bugün her sofrada bulunduğu muhakkaktır!

Grafika

Sana

Kahvaltılık Margarin

Pek tabiîdir, çünkü iyi bir mal daima hakettiği rağbeti buluyor.

Bugün birçok ev hanımı, sabah ve ikindi kahvaltısı için sandviç, bisküvi ve pastalarını daima SANA ile hazırlıyorlar çünkü gayet ucuzdur ve imalinde kullanılan sâf ve birinci nevi yağlar sayesinde SANA vücudünüze lâzım olan kaloriyi ve A,D vitaminlerini temin eder.

S 25

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

Akbaba'nın Yeni Romanı

Erkek Sabahat!

★

Erkek Sabahat!

★

Erkek Sabahat!

★

Erkek Sabahat!

Erkek Olan Kadının Maceraları!

Erkek Sabahat Kimdir?

Erkek Sabahat, sonradan erkek olmuş bir kadındır

Bu harikulâde romanda onun maceralarını okurken:

«Aman Bitmesin!... Aman Bitmesin!... Aman Bitmesin!...»

Diyecek, bittikten sonra da yine aynı zevkle tekrar okuyacaksınız.

Pek Yakında Başlıyoruz!

SAYI : 199 C.: 8 5 OCAK 1956 ★ PERŞEMBE

Akbaba

Maymunlar!

TANZİMATIN Batıya açtığı kapıdan memleketimize ne girdi dersiniz? Fikir mi? Sanat mı? Metot mu?.. Hayır, kravat ve fistan!

Evlerimize piyano girdi: Kürdili hicazkârdan şarkılar çalmak için...

Operetler kuruldu: Kâğıthanede hıdrellez safasına çıkar gibi, utlarla, kanunlarla, deflerle sahneye çıkmak için...

Ne kadar Fransa olduk, bilir misiniz?.. Beyoğlu mağazalarının vitrinlerindeki mankenler kadar!

Birinci Dünya Harbi, Türkiye'den Paris'i koğmuştur. Dudaklarımızın üstünde sivrilen bıyıkların çifte süngüsü, yıllarca Almanya'ya selâm durdu!

Mütarekede, ilk pasaport değiştiren yine kadın ve erkek modası olmuştur.

Deniz, plâj, güneş... Kumar, içki, kokain... Ve çarşaftan sıyrılmış başlara dolanan renkli, ipek sarıklar, İstanbul'dan bıldırcın sürüleri gibi geçen Rus muhacirlerinin yadigârı değil midir?

Şimdi, kadını - erkeği, büyüğü - küçüğü, hepimiz Amerika hayranıyız!

Sam Amcayı küçümseyecek bir budalalık benden beklemezsiniz, değil mi?

New-York'un gök tırmalayan binalarına bakmak için başımı kaldırsam, şapkam yere düşer!

Bu Amerika küçümsenir mi?

İstanbul'da tramvaya binemeyen işçi, Amerika'da, fabrikaya kendi otomobiliyle gidiyor!

Bu Amerika küçümsenir mi?

Bizim bir yılda bastığımız kitabı, dergiyi, gazeteyi, Amerika bir günde basıyor!

Bu Amerika küçümsenir mi?

Bizim mahalle kahvesinde tavla atarak geçirdiğimiz saatler kadar, Amerikalının yatakta uyku atacak saati yok!

Bu Amerika küçümsenir mi?

Hayır, hayır, hayır... Amerika'yı pipo dumanında, viski kadehinde, caz plâğında ve naylon asşşağalığında arayan tabiiyet Türkleri yok mu? İşte ben onları küçümsüyor, onları beğenmiyor, onlardan utanıyorum, onlardan, onlardan, onlardan iğreniyorum. O maymunlardan!

Yusuf Ziya ORTAÇ

95

70

— MEMLEKETİMİZ DE ADAM BAŞINA BİR TEK AYAKKABI DÜŞÜYORMUŞ
— TEVEKKELİ DEĞİL, BİR TÜRLÜ RAHAT YÜRÜYEMİYORUZ!

Alakant'a

Çıkıp bir partiden, bir başka parti
Bulup girdin, hesap ettim: Üç oldu!
Aman dikkat!... Kalırsın hâ açıkta,
Çıkarsan parti bulman pek güç oldu!

Orhan Seyfi ORHON

HAYVAN KARDEŞLERLE BAŞBAŞA

Hiltona Giden Eşekle Konuştum

«Yılmaz» ı tanır mısınız? daha bir buçuk yaşında. Harika bir eşek. «Harika eşek», çünkü daha bir buçuk yaşında iken Hilton'a girdi. İnsanın içinde biraz da kıskançlık var. Öyle ya, ben kırk yaşımı geçtim, daha Hilton'a giremedim. Elin eşeği bir buçuk yaşında Hilton'a girdi. Tevekkeli akıl yaşta değil, başta demezler.

Bir buçuk yaşındaki Yılmaz isimli eşeğe kızmağa hakkımız da yok. Bakalım, o istiyerek mi girdi buraya, yoksa kuyruğundan kulağından tutup zorla mı soktular? Her ne kadar eşek eşek ise de, yine kendi arzusu ile kazıklanmak istemez.

Yılmazla konuşmak için onu Hilton'daki hususî dairesinde ziyaret ettim. Yanlışlıkla, bitişik daireye girmişim.

İçerde yaşlıca bir zat, aynanın karşısında elmacık kemiği üstündeki kılları cımbızla çekiyordu.

— Affedersiniz, «Yılmaz» ı arıyordum. Yanlış girmişim, dedim.

— Yılmaz benim, buyurun! dedi.

Anlaşılan bir buçuk yaşındaki eşek Yılmaz, Hilton'a girmek için kılık kıyafet değiştirmiş, makiyaj yapmıştı. Bu Hilton denilen yere sellemehüsselâm, elini kolunu sallıya sallıya, günlük kıyafetle girilmez ya...

— Bay Yılmaz, gazeteciyim. Sizinle gazetem adına bir konuşma yapmağa geldim.

— Hoş geldiniz. Buyurun efendim.

Bana yer gösterdi. Nezaketine şaşırdığımı görünce sordu:

— Neye hayret ediyorsunuz?

— Hayatımda sizin kadar nazik terbiyeli bir eşek görmedim

Yüzüme tuhaf tuhaf baktı.. Nazik, terbiyeli dediğim için memnun olmak mı, yoksa eşek dediğim için kızmak mı lâzım geldiğini kestiremedi. Sırıtarak:

— İltifat ediyorsunuz, tevecühünüz, dedi.

— Yooo... Vallâhi hakikat. İnsan kılığına girmiş öyle eşekler gördüm ki, onlara bakarak, size eşek demek için bin tane şahit lâzım.

— İltifat ediyorsunuz.

O sırada salona, gayet şık, güzel bir hanım girdi. Yirmisinde var yoktu.

— Karınız mı?

— Evet.

— Çok erken evlenmişsiniz.

Alay ettiğimi sanarak kızardı. Ben de gazetem için sormağa başladım.

— Karı koca günde ne kadar saman yersiniz?

Güzel kadın gülümsedi:

— Beyefendi, çok şakacısınız.

Herhalde güzel kadın, yediği saman miktarını açıklamak istemiyordu. Başka bir şey sordum:

— Sıpanız var mı?

Yüzüme tuhaf tuhaf baktılar.

— Demek olmadı, dedi, hanımefendi, kaç sıpa doğurmak istersiniz?

Kadın zile bastı. Herhalde bana bir şey ısmarlamak için garsonu çağırıyorlardı.

— Sesiniz güzel mi hanımefendi?.. Rica etsem bir kere anırır mısınız?

Cevap vermesine vakit kalmadan kapı açıldı. Karı koca gelen garsonun kulağına bir şeyler fısıldadılar. Garson kolumdan tutup beni zorla dışarı çıkarmak istedi.

Kaşlarımı çatıp:

— Ben buraya misafir edilen bir buçuk yaşındaki Yılmaz adında eşekle röportaja geldim, dedim, sana ne oluyor?

Garson yanlışlığı anlamıştı:

— Beyefendi, dedi, o eşek bunlar değil. Bu beyin soyadı da Yılmaz, karıştırmışsınız.

Bay Yılmaz'la bayan Yılmaz'a özür diliyerek, garsonla aradığım Yılmazın yanına gittim.

«Yılmaz» Hilton'un berber salonunda koltuğa yan gelmiş, güzel bir manikürcü kız ön ayaklarına manikür, başka biri de ard ayaklarına pedikür yaparken, bir berber hanım da kuyruğuna ondele yapıyordu.. Kuyruğundan, kulağından eşek olduğuna şüphe yoktu ama, yine bir yanlışlık yapmamak için:

— Bay Yılmaz, siz sahici eşek misiniz? Diye sordum.

— Evet, halis muhlis eşeğim.

— Tebrik ederim.

Gazeteci olduğumu öğrenince, okumakta olduğu Mayk Hammeri elinden attı:

— Aman, iyi ki geldiniz, dedi. Lütfen şu tekzibimi gazetenize koyun. Gazeteler «Hiltona ilk defa bir eşek geldi» diye yazdılar. Bunu kesin olarak yalanlarım.

— Benim bildiğim eşekler nalbanda giderler. Siz berbere gelmiş siniz, dedim.

— O eskidendi, dedi.

— Bazı gençler Hilton'da bar kapatıyorlarmış. Siz de gençsiniz. Bar kapatacak mısınız?

Yüzüme dargın dargın baktı:

— Teessüf ederim, dedi, artık eşek dedilerse o kadar da eşek değilim!

Yanımdaki fotoğrafçıya bay Yılmazın birkaç poz resmini çekmesini söyledim. Fotoğrafçı, eski alışkanlığı ile, fotoğrafı aşağıdan çekmeğe hazırlanırken, bay eşek utanarak bacaklarını toparladı.

— O pozda resmimin çekilmesine müsaade etmem, dedi, siz beni Terry Moore mi zannettiniz?

— Ne münasebetle Hilton'a geldiniz? Dinlenmek için mi?

Arka ayağını gözüne götürerek «pıııışşş!..» yaptı.

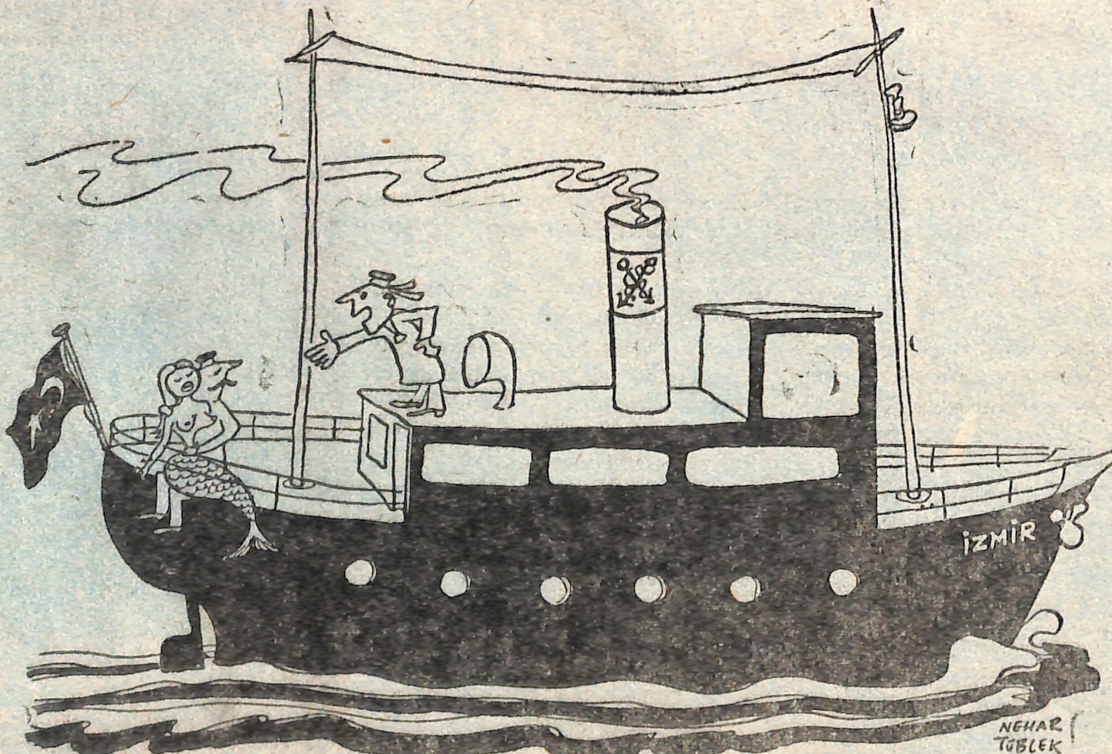
— Ben buraya vazifeli olarak geldim. Günde 50 lira kazanıyorum. — Elli lira mı?

— Evet, yakında basın toplantısı yapıp sizlere daha fazla bilgi vereceğim, dedi.

Bay Yılmaz'ın yanından ayrıldım. Yolda «elli lira, elli lira» diye söyleniyordum. Hoş, günde beş yüz lira, bin lira kazananları da var ya...

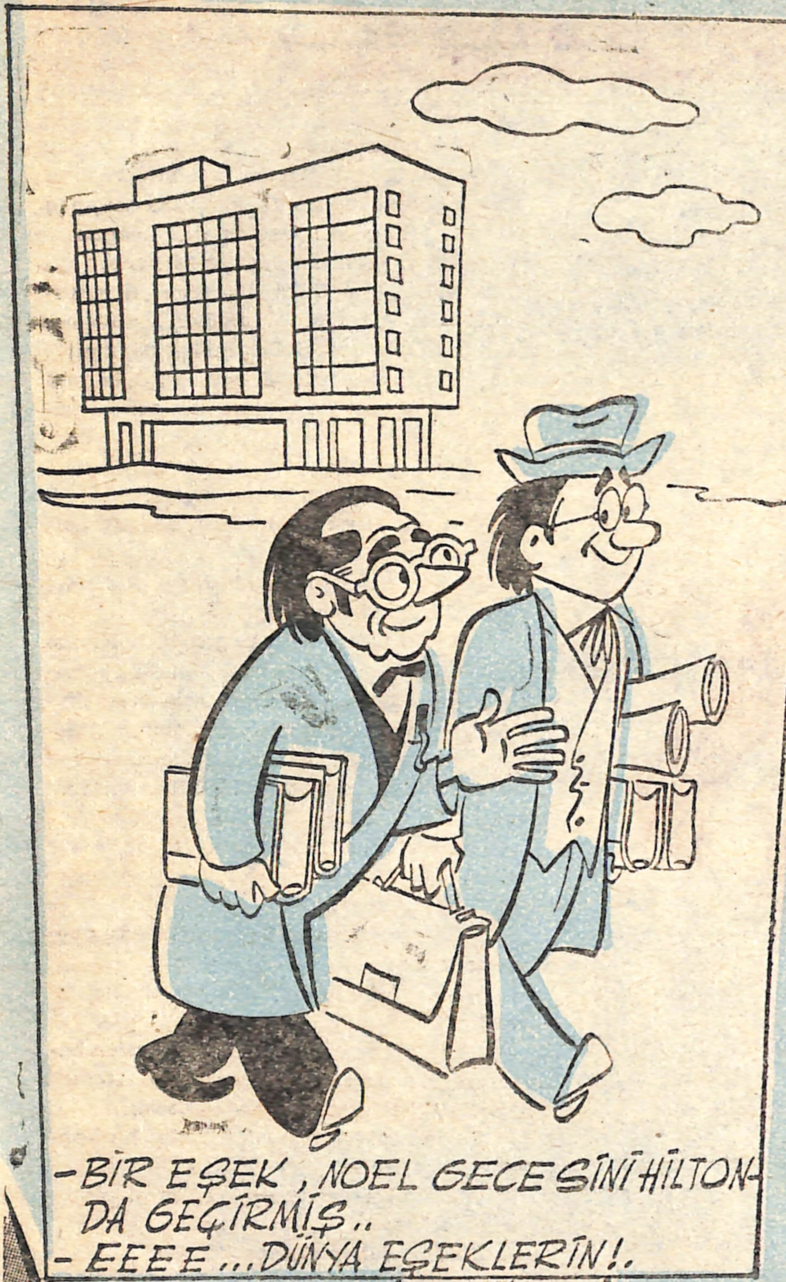
SÜRÜCÜ

İZMİR VAPURUNUN İLK SEFERİNE UĞURSUZLUK GETİRİR DİYE KADIN YOLCU ALINMADI!

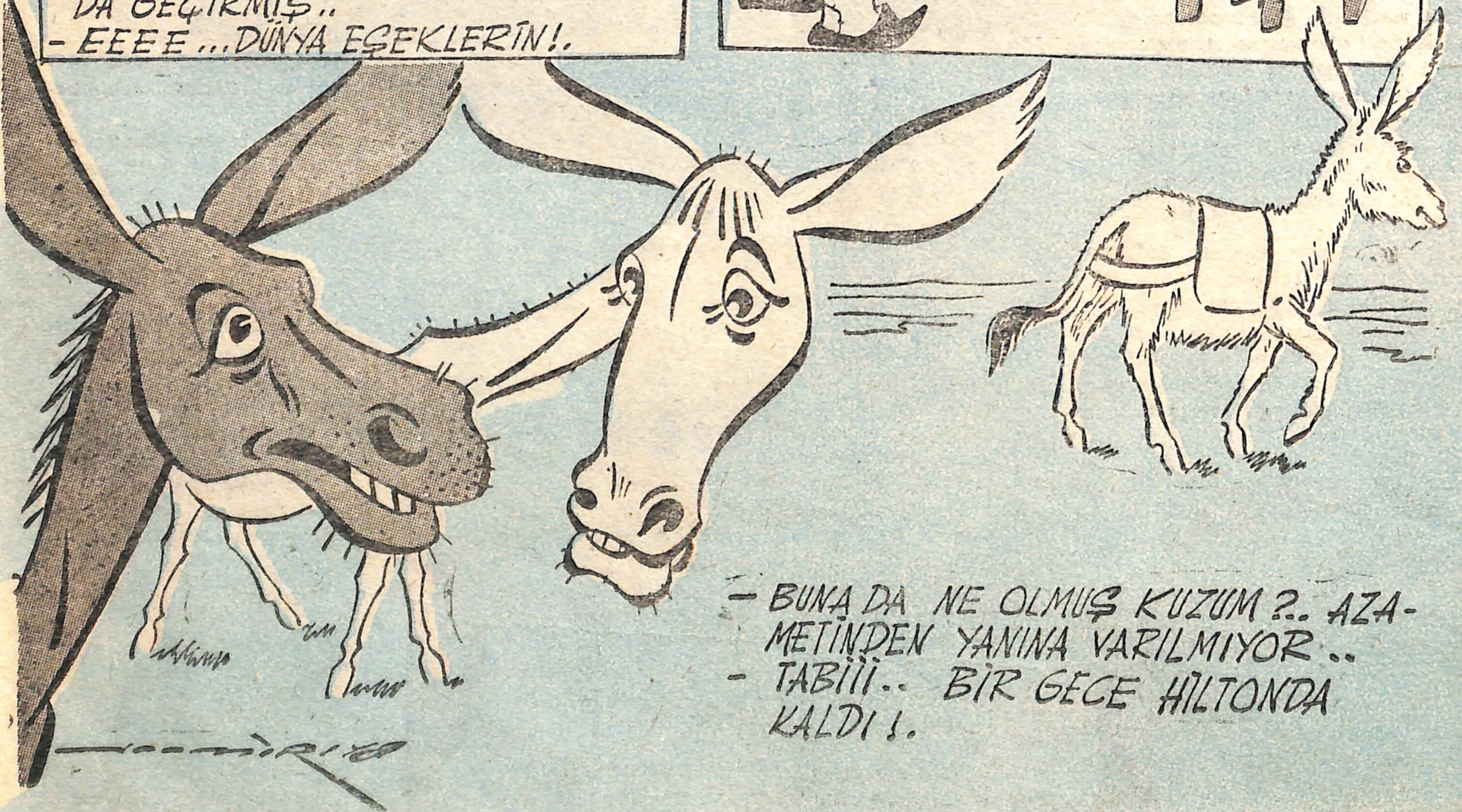

— Ulan, çabuk o karıyı denize at, uğursuzluk getireceksin!... (Nehar Tüblek)

Hilton'a bir eşek misafir edildi!

MUCİZE AYNALAR

Yedek parça ithalâtçısı Davut Soyuvar'ın apartımanında ziyafet vardı. «Lâbada Bank» müdürü, körpe eşi, cömert baldızı, sıkı politikacılarımızdan Hamza Yatmaz, kısır karısı; büyük emlâk ve irat sahibi Medenî bey, badem gözlü sekreteri bayan İpek, Adanalı tüccarlarımızdan Hacı Osman Bayır ve metresi Fıstıka hanım, bu büyük ziyafetin davetlileri arasındaydı.

Radyo spikeri konuşuyordu:

— Muhterem dinleyiciler! Bu akşamki klâsik Türk müziği konserimiz bitti. Şimdi «Yeni Buluşlar» saatinde yüksek mühendis Mekki Makineci, konuşmasına başlıyor.

Lâbada Bank müdürünün körpe eşi;

— Aman, bu herifin sesini de hiç sevmem, dedi.

Adanalı Hacı Osman Bayır:

— Gurban olayım, misâde idin dinliyelim, dedi, geçen hafta «kâhattan pamuk nasıl yapılır?» diye anlatmıştı..

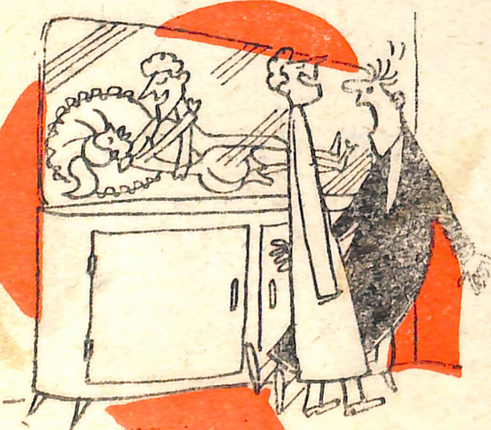
Yüksek mühendis Meki Makineci konuşmağa başladı:

«— Muhterem dinleyiciler! Bu haftaki «Yeni Buluşlar» saatinde atomun insanların hizmetine tatbiki hakkında sizlere büyük bir müjde vereceğim. Yarın saat dokuzdan itibaren Amerikanın Atom - York şehrindeki büyük atom istasyonu çalışmağa başlıyacaktır. Bu istasyondan dünyanın her tarafına atom ışınları yayınlanacaktır. Bu yeni atom buluşu insanları şaşırtacak bir mucizedir. Atom ışınları, dünyanın neresinde olursa olsun, bütün aynalara etki edecek ve bu aynalar, ilk yapıldıkları tarihten baktığınız tarihe kadar üzerlerine akseden bütün hayalleri gösterecektir. Örneğin, evinizde yirmi senedir kullandığınız bir ayna var. Yirmi sene içinde bu aynaya nekadar hayal aksetmişse, atomik ışın yayınları başlar başlamaz, bütün bu hayaller aynada geçit resmi yapacaktır. Şimdiye kadar yapılan deneyler, başarı ile sonuçlanmıştır. Bu olağanüstü buluş, ile, gençliğinizi, çocukluğunuzu seviştiğiniz günlerin hâtıralarını aynalarımızda seyretmek mümkün olacaktır.

Yarın sabah saat dokuzdan sonra aynalarınızın başında bulunun.»

Lâbada Bank müdürünün körpe eşi:

— Aman ne güzel, ne güzel... diye ellerini çırptı, çocukluğumdan beri kullandığım bir ayna var. Bütün hayatımı seyredeceğim. Şimdi ziyafet sofrasından kalkmışlar, salonda grup grup bu yeni atomik ayna mucizesi üzerine konuşuyorlardı.

Sıkı politikacılarımızdan Hamza Yatmaz, sayılı irat sahiplerimizden Medenî beye, fısıldar gibi şunları söylüyordu:

— Monşer, bu yeni buluş bir harika... Bir çok hakikatlerin meydana çıkmasine sebep olacak. Bir tarihte beni Emniyet müdürlüğünde, affedersiniz, eşek sudan gelene kadar ıslatmışlardı. Serbest bırakılır bırakılmaz, Adlî Ttptan, dayak yediğimi bildiren on beş günlük rapor alıp, mahkemeye müracaat ettim. Mahkemede kimlerin tarafından dövüldüğüm ispat edilemeyince, kendi kendimi dövdüğüm anlaşıldı.

Medenî bey:

— Peki ama Hamza bey, dedi, ayna ile bu işin ne ilgisi var?

— Ne söylüyorsunuz? Olmaz olur mu? Dayak yediğim sırada duvarda bir ayna asılı olduğunu gördüm. Bu ayna her şeyi meydana koyacak.

Medenî bey:

— Gerçekten öyle, dedi, ben bu sihirli aynalar sayesinde en azından kırk, elli bin lira vurdum, demektir.

— Nasıl yapacaksınız bu işi?

— Gayet basit... Büfenin önündeki kristal ayna sayesinde olacak. Kallâvî zadelerin kızı «Altıngül» ile uzun zaman seviştiğimizi biliyorsunuz.

— Evet... Dedikodusunu duymayan kalmadı.

— Babası kızı vermedi. Kız da hâtıralarını çarçabuk unutuverdi. Halbuki Kallâvizadelerin kiziyle evlenmem demek, milyonların üzerine oturmam, demektir.

— Evet?..

— Altıngül ile, bizim apartımanda büfe aynasının karşısında günlerce seviştik. Yarın sabah bütün aşk sahneleri, aynada tekrarlanacak. Kallâvizadeye aynayı götüreceğim... Anlıyorsun ya, ya kızı verecek, yahut aynayı benden satın almağa mecbur olacak.

— Ya olmaz derse...

— O zaman daha iyi... Tiyatro gibi herkese oynatır, dünyanın parasını kazanırım. Yaşasın bu mucize aynalar...

Yedek parça ithalâtçısı Davut Soyuvar'ın karısı da, Hacı Osman Bayır'ın badem gözlü metresi Fıstıka hanımla konuşuyordu:

— O delikanlıyı bir türlü unutamıyorum...

— Kaplanı mı?

— Evet... Ah Kaplan... Beni çarçabuk unuttu. Şimdi aynanın karşısına geçip o tatlı hâtıraları yeni baştan yaşıyacağım.

— Ben de bizim beye, eski halimi aynada gösterip intikam alacağım. Beni tanıdığı zaman, ben böyle miydim? Şimdi beni beğenmiyormuş. Erkek milleti değil mi?.

Salondakilerin hepsi sevinç içinde yeni buluştan konuşuyor, neşe ile gülüşüyorlardı.

Fıstıka hanım:

— Ah bir yarın olsun, diyordu.

Lâbada Bank müdürünün cömert baldızı:

— Yarına kadar nasıl bekliyeceğiz? Hiç sabrım kalmadı, diyordu.

Ah eski hâtıralar!.. Ah gençlik!.. Kimisi mucizeli aynalarda merhum annesini, kimisi de çocukluğunu göreceği için sevinçliydi. Kapının zili çaldı. Gelen, tanınmış Jinekolog operatör Dr. Şahap Cenabettin beydi. Doktorun suratı sapsarıydı. Bitkin bir hali vardı. Ev sahibi:

— Ne o doktor, hasta mısın? diye sordu.

Doktor inler gibi:

— Duymadınız mı? diye kekeledi, duymadınız mı?

— Neyi doktor? Fena bir haber mi var?

— Daha ne olsun?.. Hiç bir şeyden haberiniz yok. Az evvel radyo söyledi. Atomik aynalarla her şey meydana çıkacak.

Salonu dolduran neşeli insanlar bir kahkaha kayverdiler.

— Bundan daha güzel, eğlenceli ne olabilir doktor?..

Doktor Şahap Cenabettin:

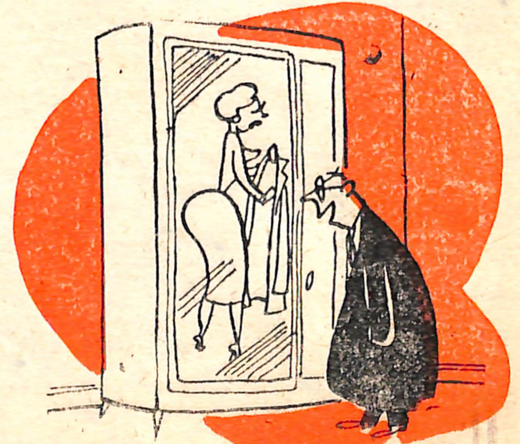
— Siz hepiniz çıldırmışsınız, diye haykırdı. Sonra erkekleri kollarından çekip kadınlardan ayırdı:

— Bu yeni buluş, benim ölümüm demektir. Ameliyat odamda, tam da ameliyat masasının karşısında büyük bir ayna var...

— Evet?..

— Anlıyor musunuz? Mahvoldum. Bütün kürtajlar, bütün çocuk almalar... Evet, her şey, her şey, hattâ öbürleri bile, yarın sabahtan itibaren aynada geçit resmi yapacak...

Bunu dinleyen erkekler, ellerini başlarına vurdular..

— Vay anasını!..

— Bu aklımıza gelmemişti.

— Bütün rezaletimiz...

— Hattâ benim gizli cinayetim... Şey... yani, başka şey demek istemiştim.

Kadınlar, erkeklerin fısıltılarını duymuşlardı. Yedek parça ithalâtçısı Davut Soyuvar'ın karısı:

— Yirmi senelik aile saadetim mahvoldu, diye inledi, kocam her şeyi öğrenecek... Şoförü, öbür şoförü, sonra daha öbür şoförü... Hepsi aynanın karşısında olmuştu...

Fıstıka hanım:

— İnsan ne bilir günün birinde aynaların böyle gevezelik yapacağını...

Sıkı politikacılarımızdan Hamza Yatmaz'ın kısır karısı:

— Ah kurt köpeğim... kurt köpeğim..

Diye üç defa inledikten sonra bayıldı.

— Ben onun cebinden her sabah... Ah, cüzdanından her sabah... Uyurken yapardım bu işi. Farkına varmazdı. Şimdi her şeyi öğrenecek.

— Biraz limon kolonyası... Çabuk kızım... Fenalık geliyor.

Hacı Osman Bayır:

— Hizmetçi ile bu işi yapmamalıydım. dedi, nasıl da şeytana uydum.

Salondan bir ah vah yükseliyordu. Biraz sonra salonu bir ölüm sessizliği kapladı.

Tanınmış doktor Jinekolog Operatör Şahap Cenabettin tok sesiyle bu sessizliği bozdu:

— Muhterem bayanlar, baylar!.. Bu yeni buluşun, atomik aynaların hepimizin saadetini bozduğuna şüpheniz var mı?

— Hayır...

— Katiyen...

— Bu aynalar bizi mahvedecek...

Doktor tane tane konuştu:

— Üzerinde atom ışınları yansıyan bu aynalar, toplumun sosyal düzenini bozacak.

Yer yer sesler yükseldi:

— Evet... Ama ne yapabiliriz?

— Elimizden ne gelir?

— Bir kurtuluş çaresi var mı?

Doktor Şahap Cenabettin:

— Tek kurtuluş yolu, bütün aynaları kırmak, parçalamak, diye bağırdı.

Medenî bey:

— Bu da yetmez... Paramparça etmeliyiz, dedi.

Badem gözlü sekreter, bayan İpek, ipek gibi pürüzsüz sesiyle haykırdı:

— Havanda dövelim parçalarını, tuz buz edelim.

Dâvetliler evlerine dağıldılar.

— Kız yapma... Hanım geliverir!..

O gece şehrin bütün evlerinde sabaha kadar, o zamana kadar görülmemiş bir şangırtı, havan sesi, gürültü duyuldu.

Sabah erkenden sokakları dolaşan, apartımanlardan çöpleri alan çöpçüler, şaşırdılar. Her taraf ayna kırığı, ayna tozu ile dolmuştu.

Saat tam dokuzda radyoda müzik arasında spiker şunları söyledi:

— Vatandaşlar!.. Dünyanın en güzel aynaları Mucize markalı aynalardır. Yalnız baktığınız zamanki hayalinizi gösterir ve sonra her şeyi üzerinden silinir. Markaya dikkat!... Mucize aynaları... Mucize aynaları...

Mucize aynaları fabrikasının sahibi bir günde milyoner olmuştu.

B. E. N.

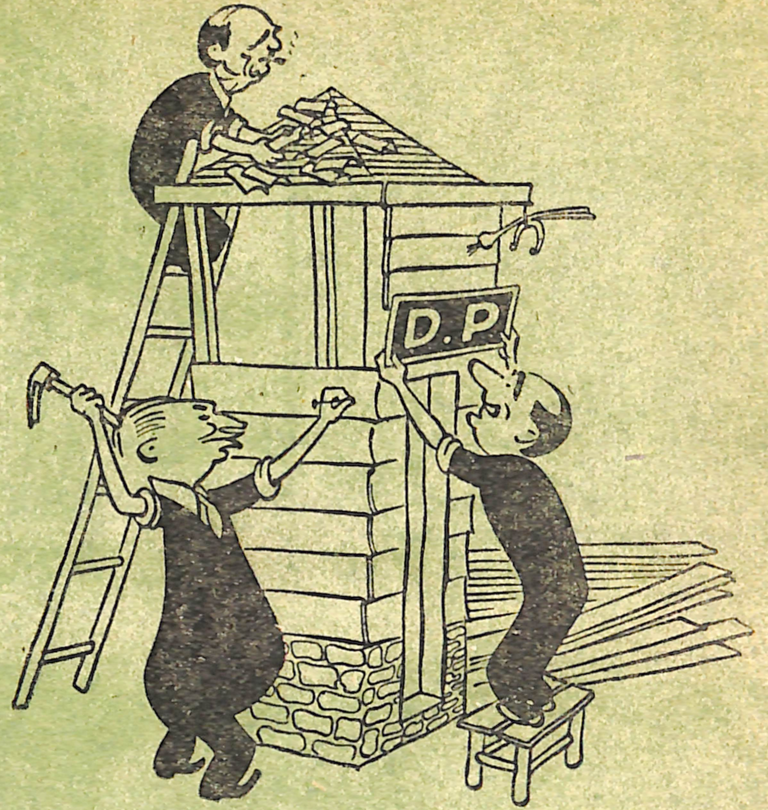
HUZUR!..

HUZURSUZLUK!..

(Nehar Tübiek)

ELBETTE OLUR EV YIK

BORÇ

Dünya gazetesinin tiyatro tenkitçisi Adnan Benk'le, «Harputta bir Amerikalı» komedisinin yazarı Cevat Fehmi arasında bir çeşit münakaşa başlamıştı. Dostlarından biri, Adnan Benk'e:

— Ne dersen de, adam sana makalelerini okutuyor ya işte... diye takıldı.

Öteki dişlerini gıcırdattı:

— Evet, ama bunu ona ödeteceğim!

ASORTİ

Bayan Ayten Nişantaşlı, yeni evlenmişti. Hizmetçisi izinli olduğu için, o gün yemeği kendi hazırlıyacaktı. Doğru köşedeki bakkala gitti:

— Sizde Balerin hazır çorbaları var mı?

— Var efendim.

— Bana bir paket sebze çorbası verin ama, sofra takımım pembe.. Asorti olsun lütfen...

BU YAŞTA BU ZEKÂ

Aliye, küçük kızının akliyle pek övünürdü. Geçen gün yine misafirlerin yanında:

— Daha beş yaşında ama, mükemmel hesap bilir, dedi. Gel bakayım Oya, söyle teyzeye, üç üç daha kaç eder?

— Yedi...

— Gördünüz mü teyzesi? diye atıldı Aliye, sadece bir fazla söyledi!

TELÂŞA HACET YOK

Uğur Başaran, bir arkadaşının tavsiyesiyle, Beyoğlunun meşhur falcılarından birine gitmişti. Kadın, Uğurun filcanına 'baktı ve:

— Bir yıl içinde evleneceksiniz, dedi.

— Evleneceğim kimseyi tanıyor muyum?

— Hayır. Yılbaşından sonra tanışacaksınız...

Uğur Başaran geniş bir nefes aldı:

— Beni korkuttunuz, dedi. Tanıdık biriyle evleneceğim diye ödüm patlamıştı!

TERSİNE DÜNYA!

Bir düğünde buluşmuşlardı, senelerdir birbirlerini görmemişlerdi. Bayan Feride, Selmaya sordu:

— Nasıl Nevzadı evlendirdiniz mi bari?

— Henüz evlendirmedik. Dün gece görücüler geldi.

Koca — Öööööf.. Yine uzun geceler başladı... (Nehar Tüblek)

SEVİŞİYO

Sevişiyorlardı. Zorla değil ya vardı sadece: hem parayı çok seve vine beraberlerdi. Delikanlı kara yüreği sızladı:

— Ah, dedi, ne düşündüğün ra verirdim...

— Gayet basit. Seni öpmed

— Gel öp öyleyse...

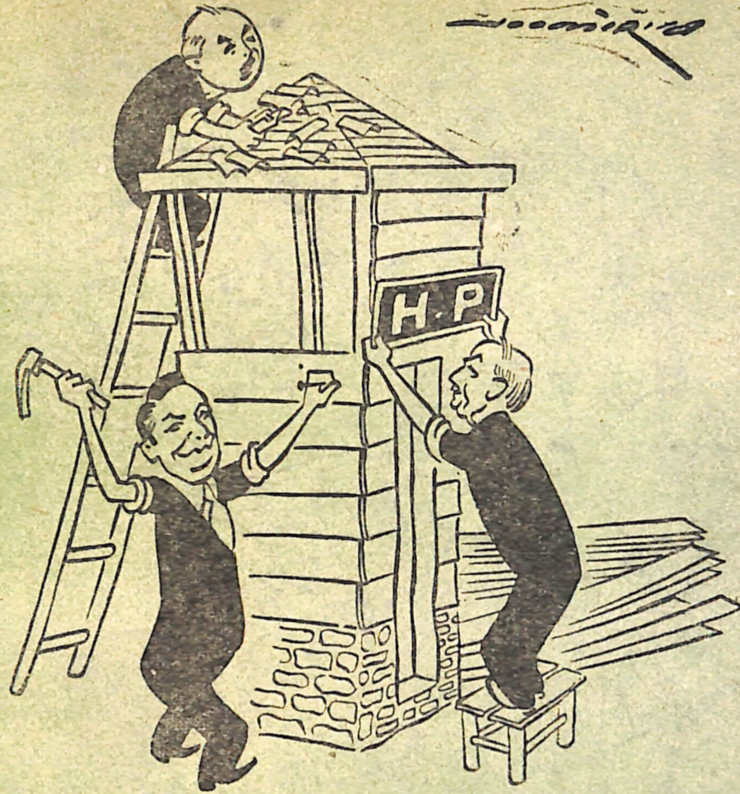
Filmlere lâyık bir öpüşme s kederli görününce kız sordu:

— İşte beni öptün. Şimdi n

— Hiç. Şu yüz lirayı vermeyi

culara ithaf:

ANIN HÂNESİ VİRAN...

HİZMET ETMEK

Halide Pişkin, Reşat Nuri'nin bir eserinde rol almıştı. Lâkin mü ellif memnun değildi. Çünkü Pişkin teyze, bir türlü eski kalıbından çıkamıyordu. Nihayet kadının sabrı taştı:

— Vallâhi beyefendi, dedi, bu rolü sizin istediğiniz gibi oynıyabilmek için insanın gayretten sahnede ölmesi lâzım...

Edebî heyet reisi, ince tebessümiyle artisti tasdik etti:

— Benim de zaten maksadım bunu teminle halka hizmet etmek ya...

□

TÜNEL

Ankara'ya giden trenin bir kompartımanında yalnız gayet güzel bir genç kızla, bir yakışıklı delikanlı vardı. Delikanlı sordu:

— O uzun tünele ne zaman gireceğiz? Korkmazsınız ya ?

Genç kız saf saf cevap verdi:

— Ağzınızda sigara olmazsa, tabii korkmam...

LÜZUM VAR!

Ressam Bedri Rahmi'nin modeli, çalıştığı sırada ona hayretle sordu:

— Mademki ezbere resim yapacaktınız, ne diye beni model olarak kiraladınız?

Bedri, meslek sırrını ifşa etti:

— Tam şimdi bir müşteri gelse ne olacak? Tabii hemen eserimi satın alacak. Siz olmasanız, hiç kimse tek tablomu satın almaz...

SAHİDEN

Sulhiye, hususî otomobil sahibi bir delikanlıyla Hacıosman bayırından inerken birdenbire araba durdu. Delikanlı:

— Eyvah, dedi ,bir aksilik var galiba... ve arabadan indi.

Biraz sonra, motöre bakan genç, yerine dönerek, Sulhiye'nin hemen tamamen soyunmuş olduğunu görünce:

— Zahmet etme şekerim, dedi. Bu sefer sahiden motörde arıza var!

TELEFON DERDİ!

Kadriye, terzisile gayet mühim bir müzakerede idi. Hizmetçi geldi:

— Bayan, doktor geldi...

— Doktor mu geldi? Görüyorsun işim var, hiç şakaya gelmez. Doktoru kabul edemiyeceğim.

— Peki, ne söyliyeyim?

— Arkadaşına telefon etmiye çalışıyor dersin!..

RLARDI...

... Delikanlının küçük bir kusuru rdi, hem meteliksizdi. Bir akşam, kara düşünüyordu. Genç kızın

bilmek için şu dakikada yüz li-

im için üzülüyordum...

nesinden sonra, delikanlı daha

ve üzülüyorsun?
unuttun da...

Torikler uskumruları kovalıyor!... (Gazeteler)

(Nehar Tüblek)

— Okudunuz mu üstad, Bakırköy hastahanesindeki deliler bir
[fu]tbol takımı kuruyorlarmış...
— Ne hacet?.. Bunlar var ya!..

Her partiye, her adaya oy verip,
Sonra deme, ben akıldan yoksunum.
Oy verirsen, sonradan su koyverip,
Yiyitliğe krem sürme tosunum!

★

Ne sekersin hiç durmadan a keklik,
Yakışır mı koç yiğite döneklik?
Baştan düşün, sonra yapıp ineklik,
Yiğitliğe krem sürme tosunum!

★

Baş eğersen bu deveyi güdersin,
Diklenirsen sepetlenir gidersin.
İspat hakkı, misbat hakkı ne dersin?
Yiğitliğe krem sürme tosunum!

★

Az buz şey mi atlattığın bu varta?
«Artık yeter!..» o eski bir safsata,
Patladın mı, acelen ne kerata?
Yiğitliğe krem sürme tosunum!

★

Hürriyet mi?.. Balık tutmak için yem!
Kaç kişiden gebe kaldı o Meryem!
Bir gün sen de ona dersin: cariyem!
Yiğitliğe krem sürme tosunum!

Falan - Filân

HİKAYE

unutulan ANAHTAR

Yazan: O. YAZAR

Zişan, Ahmedi eliyle iterek:

— Rica ederim, beni rahat bırakınız, [d]e söylendi. Siz galiba çıldırmışsınız!..

Ahmet, küçücük gözlerini sık sık açıp [ka]pıyarak kanapenin bir kenarına ilişti ve [ya]lvaran bir sesle:

— Sevgilim, dedi, neden beni anlamak [ist]emiyorsunuz? Artık tahammülüm kal[ma]dı, ölüyorum.

Zişan, alaycı bir eda ile:

— Ya kocamı ne yapalım? dedi.

Ahmet, bir an için durakladı. Sonra, [bu]na büyük bir şiddetle genç kadının elin[de]n yakalıyarak:

— Kocanızı mı ne yapalım? Diye tek[rar]ladı. Ben sizin için her şeyi, her şeyi göze [alı]rım. Şayet kocanız görüşmemize bir en[gel] teşkil edecekse, onu da, sizi de, kendimi [de] öldürürüm. Böyle ıstırap içinde yaşa[ya]ktansa, yaşamamak daha iyi... Hem ben [sizi] bir türlü anlamıyorum. Bir yandan be[ni] sevdiğinizden bahsediyorsunuz, öte yan[da]n da buluşmamızı kolaylaştıracak en kü[çü]k bir teşebbüste bile bulunmuyorsunuz!..

Zişan gülümsedi:

— Peki, peki, üzülme, dedi. Seni sev[diğ]imi bak nasıl ispat edeceğim!.. Bu gece [koc]am şehirde kalacak. Hizmetçi Gülsümü [de] bu gecelik bir yere gönderirim. Sana da [kö]kün arka kapısının anahtarını veririm. [Ge]celeyin tam saat 11 de arka kapıya ge[lirs]in!.. Mutfaktan geçtikten sonra hemen [yanın]daki merdivene sap. Merdivenin başında [Gül]sümün odası vardır. Çocukların farkına [var]maması için seni orada beklerim.

★

Zişan'ın kocası, öğle yemeğinden son[ra] akşama eve gelmiyeceğini söyliyerek şehre indi. Akşam olup da çocuklar yatınca Zişan Gülsümü çağırdı:

— Bana bak kızım, dedi, kocam bu akşam gelmiyecek! Biz nasıl olsa sabahleyin erken kalkmıyacağız!. Onun için sen de bu akşam evine gidebilirsin!..

Gülsüm, nedense bu akşam evine gitmek istemedi. Ama Zişan emrini tekrarladı:

— Üç gün sonra kendin gitmek istiyeceksin, bu sefer de ben seni göndermiyeceğim!.. Onun için sana ne diyorsam onu yap!

Gülsüm, homurdana homurdana odadan çıktı.

★

Gece, dışarıda müthiş bir fırtına koptu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağmağa başladı. Gök gürlüyor, durmadan şimşekler çakıyordu. Ahmet buna aldırmadan tam saat 11 de Zişan"ın tarif ettiği köşkün arka kapısına geldi.

Köşkün bütün pencereleri karanlıktı. Delikanlı, heyecanla ceplerini araştırmağa başladı. Fakat ancak şimdi, Zişan'dan anahtarı almağı unuttuğunu hatırladı. Vaziyet, gerçekten çok nazikti. Şimdi ne yapacaktı? O sırada çakan bir şimşek, bütün köşkü aydınlattı. Ahmet bu sayede, Gülsümün odasındaki pencerenin açık olduğunu gördü.

Artık düşünmeğe lüzum yoktu. Gülsümün penceresine yakın bir yerden geçmekte olan su borusuna sarıldı. Bir maymun gibi yukarı tırmanmağa başladı. Beş sefer pencerenin kenarına kadar gelmişken, hiç bir seferinde, borudan uzakça bir mesafede olan pencere pervazını yakalıyamamış, tekrar aşağı kaymıştı.

Borular, yağmurdan pek kaygan bir hale gelmişti. Yağmur durmadan ayni şiddetle yağıyordu. Delikanlı, her ne bahasına olursa olsun, talihini bir defa daha denemek hevesine kapıldı. Ya muvaffak olacak, ya ölecekti. Nedense ellerine tükürdü, yeniden boruya yapışarak tırmanmağa başladı. Pencere pervazına kadar kolaylıkla tırmandı. Bir eliyle ve bir ayağiyle sımsıkı boruya tutunarak, öteki eliyle pervaza uzandı. Fakat işte nasıl olduğunun farkına varmadan, boru yerinden oynadı, Ahmet, pencereye tutunmağa fırsat bulmadan, şiddetli bir gürültü çıkararak boru ile beraber avluya uçtu. Biçilmiş ve bir kenara yığılmış otların üzerine düşmesine rağmen, gerisinde çok şiddetli bir acı duydu. Bir müddet sersem sersem ıslak otların üstünde otur-

duktan sonra, zorlukla yerinden doğruldu. Ağır ağır, inliye inliye, köşkün dört bir yanını dolaştı. Hiç bir pencereden en küçük bir ışık bile yoktu.

Yeni elbiseleri sırılsıklam bir halde, maddî ve manevî büyük bir ıstırap içinde, evinin yolunu tuttu.

★

Ertesi sabah, ağrılar içinde gözünü açtığı zaman, sanki hiç bir şey olmamış gibi, ortalık günlük güneşlikti. Dayak yemiş gibi, her yanı ağrıyordu. Traş olduktan ve kendine çeki düzen verdikten sonra, öğlene doğru Zişan'ın köşküne gitti.

Zişan'ın kocası gelmiş, ama yıkanmak için denize gitmişti. Ahmet salondan içeri girer girmez, Zişan oturmakta olduğu koltuktan fırlıyarak sevgilisinin boynuna sarıldı:

— Sevgilim, güzelim, diye söylenmeğe başladı, dün geceyi, dün geceki saadetimizi asla unutamıyacağım!..

Ahmet, Zişanın bu sözlerini bir hakaret olarak kabul etti. Büyük bir öfke içinde:

— Oooo, ne dersin, diye söylendi. Dünyanın en büyük saadeti. Hele benim saadetimi sorma!.. Borulara tırmanmak... Boru

ile beş metreden uçmak, doğrusu ne imrenilecek bir saadettir!..

Zişan, küçücük ağzını bir karış açmış, hayretle sevgilisinin yüzüne bakıyordu. Delikanlı, geceki macerasını bütün tafsilâtiyle anlatınca, Zişan, bir şeyler hatırlıyarak kıpkırmızı kesildi ve eliyle yüzünü kapadı. Sonra da:

— Halbuki ben anahtarı unuttuğumu görünce, akıl edip yoklarsın diye arka kapıyı aralık bırakmıştım.

★

Öğleden sonra Zişan çocuklarını alıp plâja gidince, kocası gizlice Gülsümün odasına çıktı. Etrafına bakındıktan sonra hizmetçinin eline küçük bir kutu sıkıştırdı:

— Şekerim, sana bir çift küpe aldım.

Gülsüm hafifçe sarardı. Kabahat işlemiş bir insan haliyle:

— Teşekkür ederim efendim, dedi, ama bana darılmamanızı rica ederim. Hanım efendi dün gece beni zorla evime gönderdi. Onun için odamda bulunamadım. Beni bulamayınca kimbilir ne kadar kızmışsınızdır!..

Bu sözler üzerine Zişanın kocası, iki eliyle başını yakalıyarak:

— Ne diyorsun? diye bağırdı. Demek dün gece sen odanda yoktun? Buna iyice emin misin?

Adamcağız bir şeyler hatırladı. Kıpkırmızı kesildi ve kızın odasından çıktı.

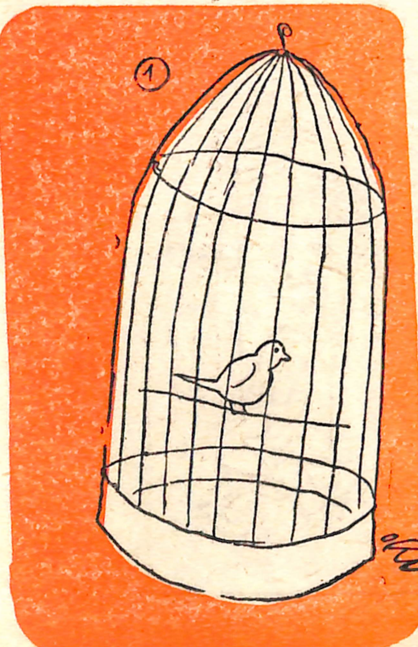
Ağzını faraş gibi açan Gülsüm, vaziyeti bir türlü kavrıyamadığı için aptal aptal etrafına bakıyordu.

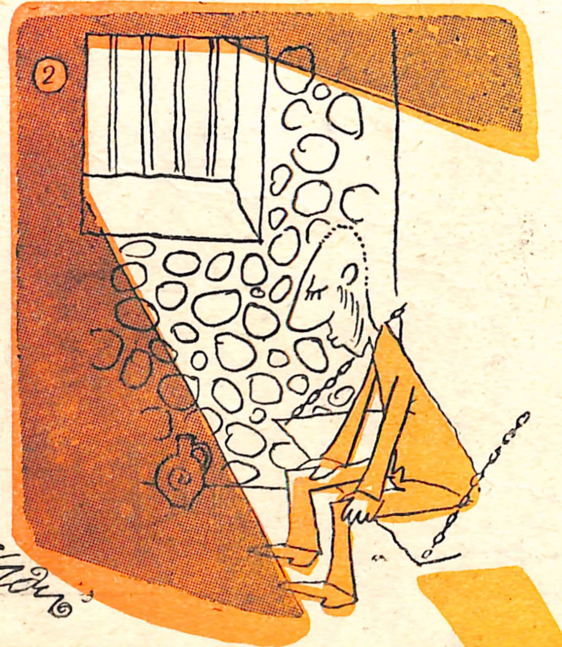
O. YAZAR

— Uskumrular bir türlü Boğazdan girmiyor beybaba...
— Ah!.. evlâdım. Asıl bizim boğazdan girmiyor!..

(Semih Balcıoğlu)

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

(Orhan Enez)

Cennetteki Cehennem

YER yüzünde böyle erekekler de var işte! İnsan görüp ibret almalı böylelerinden ve «Biz de erkek miyiz sanki?» deyip utanmalı... Utanmalı, evet! Adam bir kere, öyle bir kanun kurmuş ki evinde, iki sene karısiyle tek bir kelime konuşmuyor... Her işi levhalarla halletmiş. Evine giriyorsunuz. Daha kapıdan itibaren duvarlar levha dolu. Her birinde lüzumlu yazılar ki, lâkırdı söylemeğe hacet kalmıyor:

Tuvalet, koridorun sonunda sağdan birinci kapıdır.

Yemek tam on üçte verilir.

Yemek odası, oturma odasının karşısındadır.

Ayaklarınızı siliniz.

Gazete okurken kahve isterseniz, yanınızda bulacağınız düğmeye basınız kâfidir.

Az lâf, çok iş.

Sessizlik, cennetin müjdecisidir. V.s. V.s....

İşte M. Duval eve geldiği zaman böyle kiliselerde bile tesadüf edilmesi imkânsız bir kutsal sessizliğe gömülürdü. Gazetesini okurken bile, gazeteyi koyduğu ciltben din arkasındaki iri yazılar, ona hitabetmek cesaretini ortadan kaldırırdı: Sus! Bana söyliyeceğin şeyi kendin yap! İçinden çıkamadığın işler için ev rehberine bak, bana sorma!

Bu ince ve zarif hitaplar, daha ziyade karısına yöneltilmişti. Madam Duval'den, bütün tanıdıkları, gayet geveze bir kadın diye şikâyet ederlerdi. Geveze olmasın da ne yapsın hatun?. Kocasının ağız açtırdığı var mıydı ki? Eve papağan bile aldılar da, hayvan bir türlü bir kelime bile söylemeği öğrenemediği için satmak zorunda kaldılar!

Fakat, Madam Duval'in yeğeni güzel Jesseline geldiği vakit, işler değişti. Bu cennet sessizliği birdenbire bozuldu. Nasıl mı bozuldu? İşte onu anlatıyoruz ya...

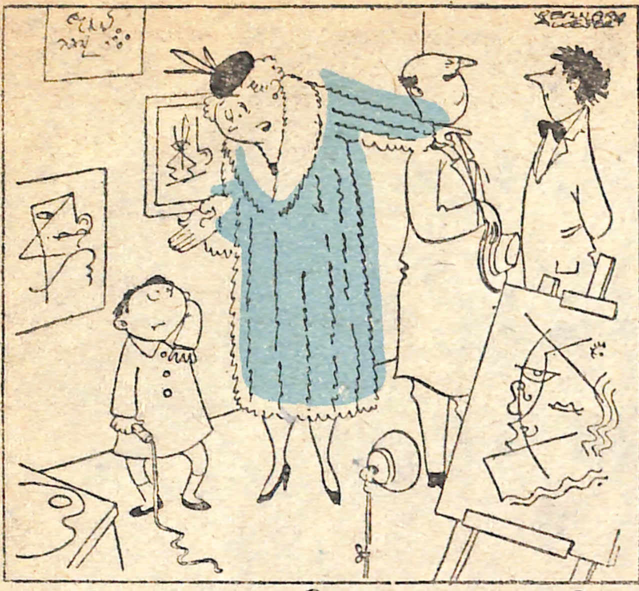
Bilmem yukarıda söyledim mi? M. Duval, kırkbeş yaşlarında, yani olgunluk çağındaydı. Bu çağdaki erkeklerde bilhassa genç kızlara karşı düşkünlüğün ziyade olduğu nu kendiniz de tecrübe etmişsiniz dir ihtimal. Lâkin tedbirli bir zat olan M. Duval, St-Honoré sokağının bütün kızlarını gözden geçirdiği halde hiç birini iltifatına lâyık bulmamıştı. Gevezelik edecek lerine emindi. Halbuki kendisi gevezelikten nefret ederdi. Josseline başkaydı tabii. O bir melek, bir papağandı o. Her şeye hakkı vardı... Ama durun, daha önce Josseline'in nasıl olup da oraya geldiğini anlatmalıyız.

Kardeşi ölünce, Madam Duval, geride kimsesiz kalan kızın, ziyan olup gitmesinden haklı olarak korktu. Ne yapsın? Tek akrabası Josseline idi onun. Sonra kız çok güzeldi de. Rahat bırakmıyacaklarına zerrece şüphesi yoktu. Kendisine de bir can yoldaşı lâzım değil miydi ya?

Madam Duval itiraf etmiyordu ama, içten içe bir şeye daha seviniyordu: kocasının gürültüye ve söze karşı nefreti bu meselede tam mânasiyle işine yarıyacaktı. Josseline için de, kocası için de bir tehlike bahis konusu olamazdı. Malûm ya, hayvanlar koklaşa kok laşa, insanlar konuşa konuşa anlaşır demişler...

Binaenaleyh, yeğenine derhal gelmesi için telgraf çekti.

Josseline geldi. Ama ne geliş... O ne muhteşem bir güzellikti Yârabbi... Saf, taze, masum... Epey

— Bak, eğer uslu durmazsan senin resmini yaptırırım!..

— Fransız —

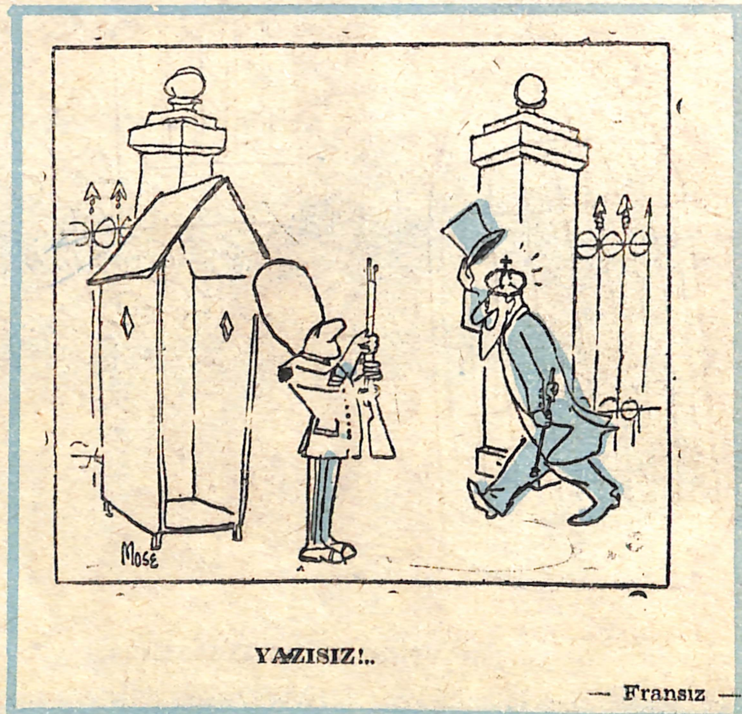
— Eeeh, nihayet hürriyetime kavuştum: Mahkeme karımdan ayrılmamıza karar vermiş!..

— Fransız —

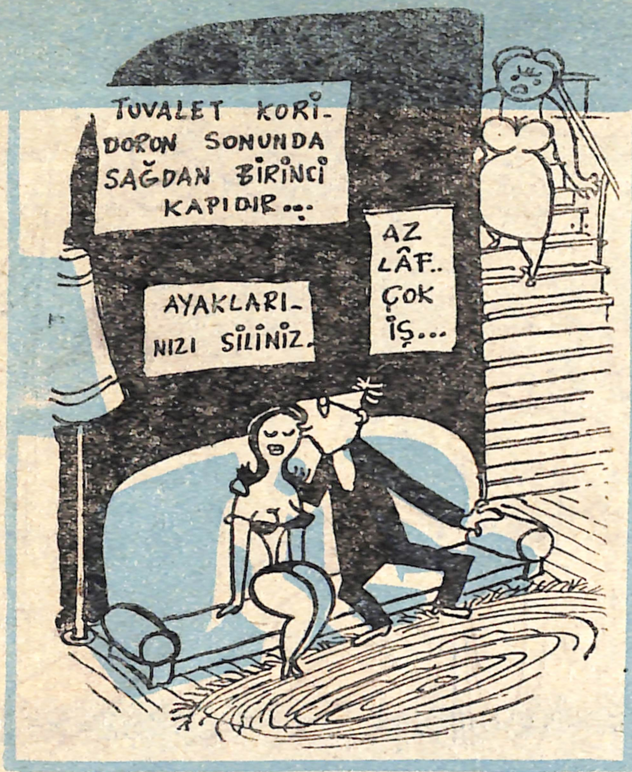
— Size evimin en havadar odasını veriyorum. Bakınız, önü futbol sahası!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

dir görmediği için, bu derece gelişeceğine ihtimal vermediği kızı görünce, Madam Duval pişman olur gibi bir hisse kapıldı. Fakat kocasının inadına güveniyordu.

O akşam kocası gelince, hemen önüne yazılı bir levha uzattı:

«Josseline bizde. Annesi öldüğü için bizde kalacak. Kendisine karşı nazik davran».

Yeğenine de evin nizamını anlatmıştı. M. Duval, Josseline'i görünce gülümser gibi yaptı. Suratını astı. Başiyle selâm verdi ve gazetelerine daldı.

Böylece, cennet hayatı sürüp gidiyordu. Bir hâdise olmasaydı...

Siz, hiç sessizlik, ama mutlak surette sessizlik nedir bilir misiniz? Böyle bir muhitte en küçük bir ses bile davul gibi akisler bırakır. Madam Duval'in kulağı sessizliğe alıştığı için, bir geceyarısı, aşağıdan gelen fısıltıyı hemen farketti. Yavaşça kalktı. Merdivenleri indi ve... gördü:

Kocası, Josseline'le fısıl fısıl konuşuyordu. Kelimeler değilse de, mânaları anlaşılıyordu.

Tabii, o dakikadan itibaren, cennet gitti, yerine cehennem geldi. Ama bu cehennem, M. Duval için cehennemdi, kadın, onu bir tek vuruşta, doğru cehenneme göndermişti!

Père Gautier —

— Söz aramızda güzelim, ben de Marylin Monroe gibi iç çamaşırı giymem!..

— Fransız —

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

ADAM YARATMAK

Derviş Mehmet, dere kenarına oturmuş, çamurları avucunda sıkıp sıkıp önüne dizermiş. Yoldan geçen köyün imamı sormuş:

— Kolay gele erenler, ne yapıyorsun?

Derviş Mehmet, gayet ehemmiyetsiz bir işmiş gibi, cevap vermiş:

— Hiç... Adam yaratıyorum...

İmam, cübbesinin etekleri uçarak:

— Tövbe et bre zındık, diye üstüne yürümüş, sen kim oluyorsun da adam yaratıyorsun?

Bektaşi, yine sâkin, yine yumuşak cevap vermiş:

— İlâhi hoca, rızkını vermedikten sonra, yap yap koyver!..

Rüştü Dal
Ataç sokak — Ankara

KELİME-İ ŞAHADET!

Kendini beğenmişin biri Bektaşiye sorar:

— Erenler, müslümanlığın şartı kaç?

— Bir!

Herif, Bektaşinin yanlışını yakaladığına memnun, kıs kıs gülerken, Baba erenler devam eder:

— Bre, savm-ü salât sende yok. Hac ve zekât bende yok! Geriye kalan ne?.. Bir Kehlime-i şahadet değil mi?

Celâl Babacan
İkikz sokak 19/5 Sıhhiye - Ankara

NOT: Savm: Oruç, Salât: Namaz.

RAKI - ŞARAP

Bektaşi ömründe bir defa olsun Cuma namazını kılmağa karar vermiş ve camiye gitmiş. Namaz bittikten sonra, herkes elini açarak Allahtan bir şeyler dilemeğe başladığı sırada, Bektaşi de ellerini açarak:

— Allahım, benim rakımı şarabımı eksik etme, demiş

Bunu biraz yüksek sesle söylemiş olacak ki, yanıbaşında, dua eden birisi işitmiş ve öfkeyle Bektaşiye dönerek:

— Vay kâfir vay... Vay zındık vay, demiş... Allahtan rakı, şarap mı istenir?.. Din, iman istenir, din iman!..

Erenler, hiç telâşsız, ona dönerek:

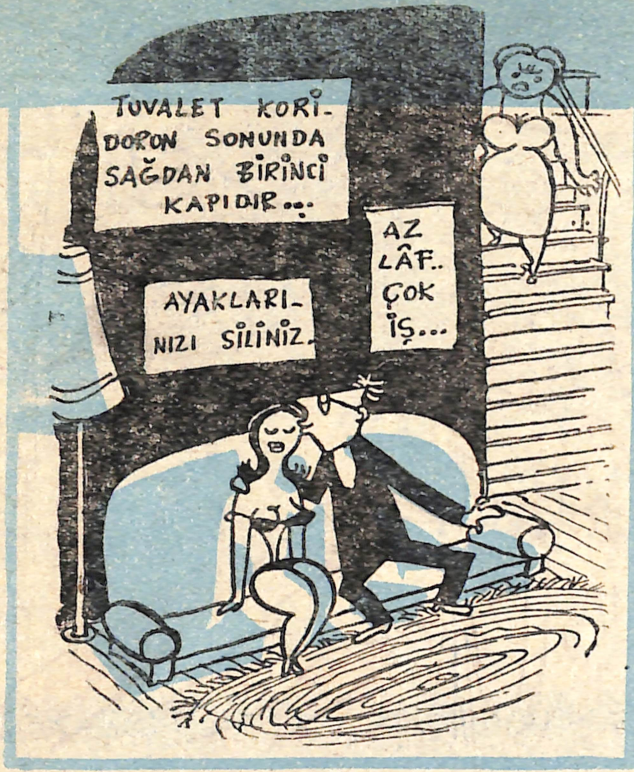
— Darılma hazret, demiş, bırak herkes kendi noksanını istesin... Benim, rakım, şarabım yok, onu istiyorum... Senin dinin imanın yok, onu iste!..

Tülin AKAL
İstasyon cad. No. 95 Dayı Apt. 2/3 - Eskişehir

— Sana gizli bir şey söyliyeceğim... Biraz yalnız kalabilir miyiz?..

— Fransız —

dir görmediği için, bu derece gelişeceğine ihtimal vermediği kızı görünce, Madam Duval pişman olur gibi bir hisse kapıldı. Fakat kocasının inadına güveniyordu.

O akşam kocası gelince, hemen önüne yazılı bir levha uzattı:

«Josseline bizde. Annesi öldüğü için bizde kalacak. Kendisine karşı nazik davran».

Yeğenine de evin nizamını anlatmıştı. M. Duval, Josseline'i görünce gülümser gibi yaptı. Suratını astı. Başiyle selâm verdi ve gazetelerine daldı.

Böylece, cennet hayatı sürüp gidiyordu. Bir hâdise olmasaydı...

Siz, hiç sessizlik, ama mutlak surette sessizlik nedir bilir misiniz? Böyle bir muhitte en küçük bir ses bile davul gibi akisler bırakır. Madam Duval'in kulağı ses sizliğe alıştığı için, bir geceyarısı, aşağıdan gelen fısıltıyı hemen farketti. Yavaşça kalktı. Merdivenleri indi ve... gördü:

Kocası, Josseline'le fısıl fısıl konuşuyordu. Kelimeler değilse de, mânaları anlaşılıyordu.

Tabii, o dakikadan itibaren, cennet gitti, yerine cehennem geldi. Ama bu cehennem, M. Duval için cehennemdi, kadın, onu bir tek vuruşta, doğru cehenneme göndermişti!

Père Gautier —

— Söz aramızda güzelim, ben de Marylin Monroe gibi iç çamaşırı giymem!..

— Fransız —

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

ADAM YARATMAK

Derviş Mehmet, dere kenarına oturmuş, çamurları avucunda sıkıp sıkıp önüne dizermiş. Yoldan geçen köyün imamı sormuş:

— Kolay gele erenler, ne yapıyorsun?

Derviş Mehmet, gayet ehemmiyetsiz bir işmiş gibi, cevap vermiş:

— Hiç... Adam yaratıyorum...

İmam, cübbesinin etekleri uçarak:

— Tövbe et bre zındık, diye üstüne yürümüş, sen kim oluyorsun da adam yaratıyorsun?

Bektaşi, yine sâkin, yine yumuşak cevap vermiş:

— İlâhi hoca, rızkını vermedikten sonra, yap yap koyver!..

Rüştü Dal
Ataç sokak — Ankara

KELİME-İ ŞAHADET!

Kendini beğenmişin biri Bektaşiye sorar:

— Erenler, müslümanlığın şartı kaç?

— Bir!

Herif, Bektaşinin yanlışını yakaladığına memnun, kıs kıs gülerken, Baba erenler devam eder:

— Bre, savm-ü salât sende yok. Hac ve zekât bende yok! Geriye kalan ne?.. Bir Kehlime-i şahadet değil mi?

Celâl Babacan
İkikz sokak 19/5 Sıhhiye - Ankara

NOT: Savm: Oruç, Salât: Namaz.

RAKI - ŞARAP

Bektaşi ömründe bir defa olsun Cuma namazını kılmağa karar vermiş ve camiye gitmiş. Namaz bittikten sonra, herkes elini açarak Allahtan bir şeyler dilemeğe başladığı sırada, Bektaşi de ellerini açarak:

— Allahım, benim rakımı şarabımı eksik etme, demiş

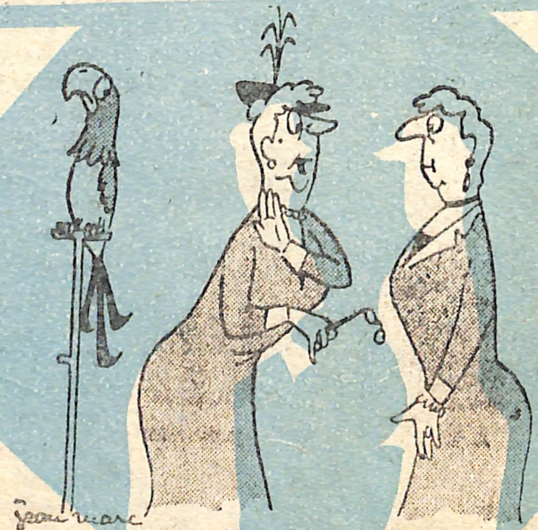
Bunu biraz yüksek sesle söylemiş olacak ki, yanıbaşında, dua eden birisi işitmiş ve öfkeyle Bektaşiye dönerek:

— Vay kâfir vay... Vay zındık vay, demiş... Allahtan rakı, şarap mı istenir?.. Din, iman istenir, din iman!..

Erenler, hiç telâşsız, ona dönerek:

— Darılma hazret, demiş, bırak herkes kendi noksanını istesin... Benim, rakım, şarabım yok, onu istiyorum... Senin dinin imanın yok, onu iste!..

Tülin AKAL
İstasyon cad. No. 95 Dayı Apt. 2/3 - Eskişehir

— Sana gizli bir şey söyliyeceğim... Biraz yalnız kalabilir miyiz?..

— Fransız —

Sarışınlar BENİ Mahveder

O zamanlar, henüz sağlam bir iş tutamamıştım. Yani ağırbaşlı kimselerin nazarında bir mesleğim yoktu. Bana kalırsa, mesleklerin en güzeline girmiştim: güzel kadınları tavlamak .Bunun için de, görünüşte gayet ciddî bir usulüm vardı ki, bizim memlekette maalesef değeri gereği gibi anlaşılamamıştır. Bilseler bunun ne kârlı bir iş olduğunu, herkes bu yolu tutardı. Neyse, benden söylemesi. Lâkin her işde olduğu gibi bunda da erbap olmak lâzım. Erbap olmak... falso vermemek... Yoksa, benim başıma gelen, aşağı yukarı ufak tefek farklarla sizin de başınıza gelebilir. Maamafih, başıma ne geldiğini anlatmadan önce, gördüğüm iş hakkında biraz bilgi edinseniz fena olmıyacak...

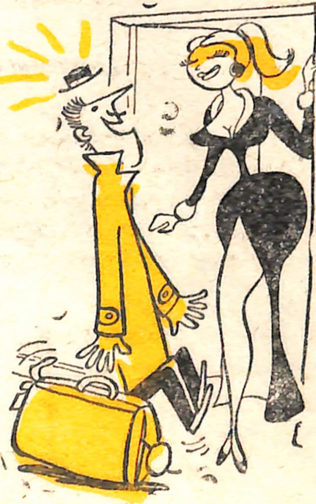
Gördüğüm iş, aslında ticaretle ilgili değildi. Ama beni kim görse, bir çeşit ticaret erbabından zannederdi. Çünkü, evlere kadın çamaşırları satardım. Naylon, ipek, bürümcük çamaşırlar, külotlar, sütyenler, hatta tuvaletler... Bu hazır eşyayı müşterinin ayağına götürmüş olmak gibi tüccarca bir prensip ten hareket ettiğim için, ticaretle meşgul zannedilirdim. Gerçekteyse neyle meşguldüm bir bilseniz...

Meselâ, bir eve gittim. Kapıyı izbandut gibi bir herif açtı, değil mi?

— Ne istiyorsunuz? diye de sordu. Bende cevap hazır:

— Hayat sigortasından geliyorum. Şayet arzu ederseniz sizi sigorta etmek...

Çok defa daha lâfımı tamamlamadan kapı yüzüme kapanırdı. Artık, ev erkeklerinin işlerine gittiği saatlerde kapıları çaldığımı tahmin edersiniz. Bir de aksini düşünün. Yani kapıyı açanın genç ve güzel yüzü düzgün bir kadın olduğunu... Bende ifade derhal değişir:

— Hamfendiciğim, gayet güzel naylon kadın çamaşırlarım var. Görmek istemez misiniz?

Bunu söylerken bir yandan da içeriye girmiş bulunurum. Kadıncağız ister iste mez, vaziyeti kabul etmek zorunda kalır. Açarım valizi. İçinden neler çıkarmam neler... Ben bunları bir araya getirinceye kadar epey masraf etmişimdir ama, faydasını da görmüşümdür çok...

— Bu sutyen nasıl efendim?

— Şu zarif korseye ne dersiniz?

— Şu külotu bir prova etmek istemez misiniz?

Ekseriya, eşyamın güzelliği karşısında kadınların ağzı açık kalır. Bazan üzülürler:

— Bunlar kimbilir ne pahalıdır... diye gözleri üstünde kalır. O zaman:

— Siz bir deneyin... Uygun gelirse bir çaresine bakarız...

Kadın yatak odasına gider. Dönüş ekseriya iki ayrı şekilde olur: ya aldığını elinde getirir:

— Nafile, bu bana göre değil.. diye.

O zaman ısrar etmem. Başka bir şey denemesini rica ederim.

Bazan da kadın. meselâ sutyeni takmış olarak gelir:

— Aman ne harikulâde... Tam göğsünüze göre. Bunu muhakkak almalısınız.. der ve diğer çamaşırları teklif ederim.

Böyleleri ekseriya alıcıdır. Lâkin ya paraları çıkışmaz, yahut kocalarına danışmak isterler. O zaman, meselenin en can alacak noktası burasıdır, büyük bir ustalıkla, şayet bazı avanslara göz yumarsa, beğendiği şeyi kendisine bırakacağımı hissettiririm. Razı olurlar çok defa. Ondan sonrası kolaydır. İhtisasa teallûk eder.

Lâkin bu işi de bırakmama sebep, sermayemi kaybetmem oldu. Şöyle ki:

Günün birinde, öğleye yakın, bir apartmanın üçüncü katına tırmanmış ve kapıyı çalmıştım. Kapı açıldığı zaman, âdeta aptallaştım. Karşımda o kadar güzel, öyle emsalsiz, ancak filmler de görülebilecek kadar mükemmel bir sarışın vardı ki, neye uğradığımı anlayamadım. Filiz gibi boyu, incecik beli, Gina'nınkine taş çıkaran göğsü, üzerine yapışmış gibi duran ipek sabahlığı, beyaza yakın sarı saçları, henüz banyodan çıktığını gösteriyordu. Benim şaşaladığımı görünce etli dudakları zarif bir gülümsemeyle aralandı:

— Ne istiyorsunuz? dedi.

Bu sual hemen aklımı başıma getirdi ve içeri daldım. Bir yandan da:

— Şey efendim, tam size lâyık naylon, ipek, dantel kadın çamaşırları getirdimdi de... diyordum. Engel olmadı. Gözlerim, gökyüzü kadar duru mavi gözlerinin baygın bakışında erimiş, valizi açmağa hamle etmiştim. İçindekileri birer birer çıkarıp önüne serince fena halde iştahlandı.

— Amma da zamanında geldiniz ha... dedi. Üzerime giyecek hiç bir şeyim de kalmamıştı hani... Bakın...

Sabahlığının belini çözdü. Az daha küçük dilimi yutuyordum. Çünkü içinde hiç bir şey yoktu. Yani doğru söylüyordu. Sonra dudak bükerek:

— Ama bunlar cidden hazine değerinde... Kimbilir ne pahalıdır... dedi.

— Bir tecrübe edin siz, üst tarafı kolay...

— Gelin, beraber tecrübe edelim... Olmaz mı?

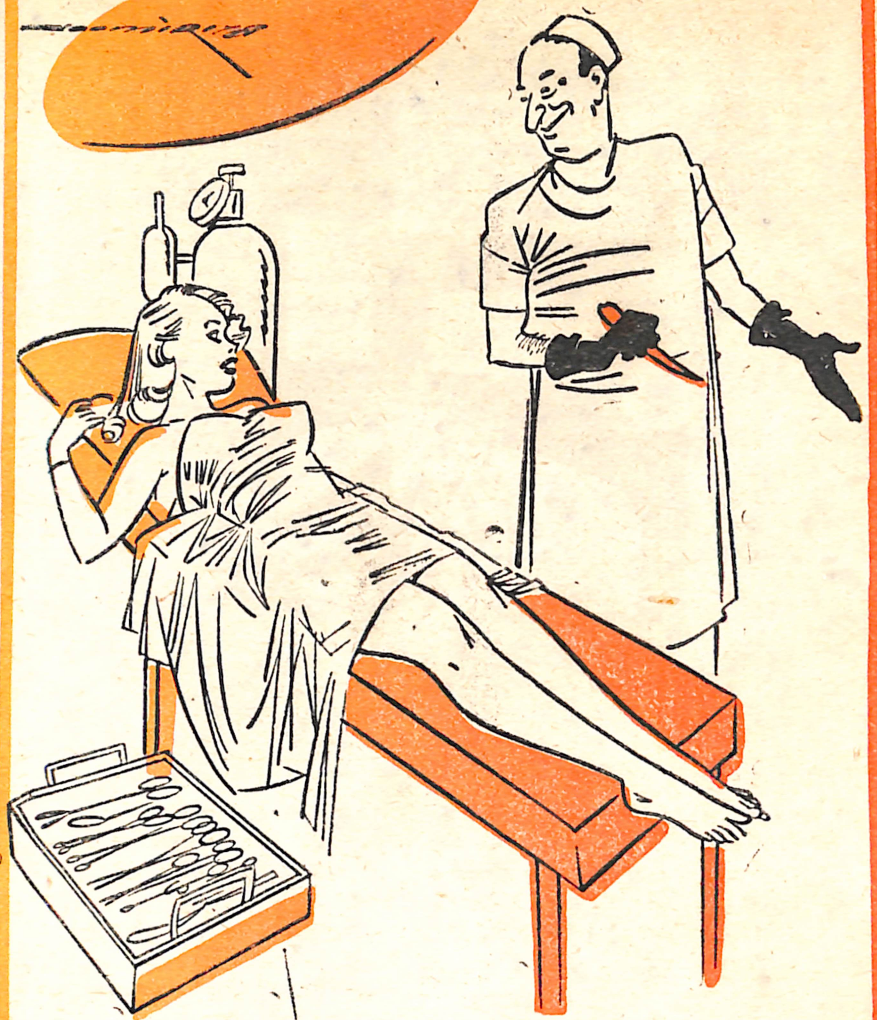
Boğazım kuruduğu için cevap veremedim ama, hemen peşine düştüm. Yatak odasına geçtik. Böyle emsalsiz bir güzel, için, nem varsa feda etmeğe çoktan hazırdım. Heyhat ki...

Heyhat ki, bir müddet sonra salona döndüğümüzde, val'zin yerinde yeller estiğini hayretle gördüm. Kadının da fena halde canı sıkılmıştı. Özür dilemek bana düştü. Aşağıda kapıcıya valizimi tarif ederek bir adamın çıkıp çıkmadığını sordum.

— Evet, dedi, üçüncü kattaki güzel sarışının belâlısı demin gelmişti, elinde valizle çıktı az önce...

— HİKÂYECİ —

MESLEKLERE GÖRE: AŞIKLAR..

Operatör — Böbrek, safrakesesi, apandisit ?.. Ne ameliyatı istersin güzelim ?!..

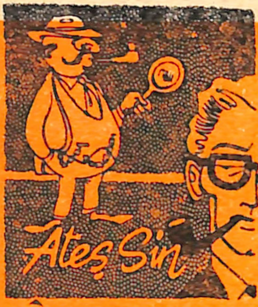
Gelecek Sayıda AKBABA'da

BİLMEM NE ADASI!

Kahkaha ve merakla okuyacağınız resimli roman başlıyor:

Yazan : Kaptan-ı derya ALİ KAHYA

Çizen : Karikatürist NEHAR TÜBLEK

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ
TEFRİKA No: 25

— Troppo caro... diyerek çok pahalı olduğunu söyledi. Bukadarcık İtalyancayı, alışveriş vesilesiyle öğrenmişti. Gerçi satıcı fiat söylememişti henüz ama, fiatı öğrenmeden pahalı olduğunu söylemek, pazarlığın şanındandı. Baktılar ki, rahat yok, tekrar kalkıp yola revan oldular.

— Muallâ, yani Bingülcüm, dedi Mehlika, biz şimdi postahaneye gidiyoruz ama, telgrafı İtalyanca yazmak lâzım...

— Yok canım, Türkçe yazmak kâfi... Deneriz. Türkçe alırlarsa ne âlâ...

Bu karar üzerine doğru büyük postahaneye geldiler:

— Ayol, ben bu binayı daha önce de görmüştüm...

— Tabii... Carpi âşıkları filminde... O zamanlar yeni yapılmışmış...

— Kız sen nerden biliyorsun bunca şeyi?

— Benim sinemacılardan dostlarım, ahbaplarım vardır ayol... İstanbulda iken hiç bir filme para vermezdim ki...

— Ya ne verirdin?

— Sorduğu şeye bak. Sanki bilmiyormuş gibi... Pek zora gelirsem bir öpücük...

Postahaneye girdiler. Muallâ bir telgraf kâğıdı aldı. Şu telgrafı yazdı:

«Ankara vapuriyle dönüyoruz. İyiyiz. Selâmlar» İmzalarını müşterek attılar: Mehlika, Bingül.

Postahanedeki kız onlara baktı. Makara gibi lâkırdıları sıraladı. Sonra, başka çare olmadığını görünce, binlerce lireti bulan bir para istedi.

— Şimdi nereye gideceğiz şekerim?

— Upim'e uğrayıp ucuz tarafından eşe dosta kazıklanacak hediyelikler alırız. Sonra da bir kürkçü dükkânında...

Bu karar üzerine postahaneden çıkıp sağa yürüdüler. Upim, esasen gayet yakındı.

— Peki, dedi Muallâ, Upim'den çıktıkları zaman, sen bu kürkçü dükkânını biliyor musun?

— Gelirken dikkat etmiştim. Sen de söyledindi ya zaten...

Ve tekrar Via Roma'dan geçip nihayette, sağdaki büyük vitrininde vizonlar, samurlar, mingler, astraganlar asılı dükkâna girdiler.

— Nasıl anlatacağız? dedi Mehlika. Muallâ:

— İşaretle. Merak etme, bu İtalyanlar, kadına ve kadınlığa ait her şeyi işaretle gayet güzel anlıyorlar...

— Ya erkeğe veya erkekliğe ait olanları? Frenk gömleği, kol düğmesi gibi şeyleri?

— Bilmem ama, herhalde onları da işaretle anlatmak mümkündür...

Onlar böyle konuşurlarken esmer, tıknaz, kirli beyaz yüzlü, yağlı bıyıklı, saçları yapışık bir delikanlı yanlarına sokuldu. İtalyanca bir araba lâf etti. Mehlika, yalnız bu lâkırdı kalabalığında turist kelimesini anlamıştı. Hemen:

— Si signor, turisti... dedi. Ondan sonra da parmağiyle kürkleri gösterdi.

Lâkin kader, burada da yakalarını bırakmıyordu. Çünkü tam o anda boynunda fotoğraf makinesiyle sıska bir oğlan kapıdan girmişti. Mehlika «Ben bunu nerde görmüştüm?» diye düşünürken oğlan:

— Vay Mehlika Gülen... Yuh be! Ulan dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur dedikleri ne doğru sözmüş... Ne

arıyorsunuz buralarda? Hem bu güzel kız da kim?

— Affetmişsin sen! Ben kız mıyım? Koskoca kadınım...

Namusuna tecavüz edilmişcesine titizlikle, bu protestoyu sallayan, Muallâ idi. Mehlika ise:

— Ben sizi hatırlıyamadım, diye kekeledi.

— Nasıl hatırlamazsın be Mehlika abla? Ben Kâinat fotoğraf ajansının şipşakçısı değil miyim? Bakma sonradan işi gazeteciliğe dökelim de biraz döviz kıvırıp seyahate çıkalım diye işi devrettik başkasına. Yoksa İstanbulda benimle aşık atacak zengini zor bulursun sen. Öyle şipşakçı deyip hor bakma yani... On kuruşluk kâğıda bastığı resmi iki buçuk papele okutursa, şipşakçıdan daha kolay kim zengin olabilir? Ha? Diğ mi ama? E, söyleyin bakalım, ne geziyorsunuz bu kürkçü dükkânında?

— Hiç işte. Kürklere bakıyorduk...

— Hah, hah, ha... Güleyim bari. Tilkinin dönüp doalşıp geleceği yer kürkçü dükkânıdır ama, o size göre değil. Hem sen bunları kürk sanıyorsan şaşarım aklına......

Kadınların ikisi birden sordu:

— Ay bunlar kürk değil mi?

— Değil tabii... Bunların hepsi taklit, sahte...

— Ne diyorsunuz Allah aşkına...

— Tabii be abla... Ben bu İtalya'da çok gezdim. Bu cenabetler, adamın bile sahtesini yaparlar da adına Musolini derler sonra... Burada her şey taklit. Bizde olsa, doğru kodesi boylar, taklidi çıkaran... Ama burası selbez memleket...

— Vah vah... Biz yine kürk alacaktık......

— Alın siz, alın... Çok ucuzdur çünkü. Sonra memlekette hakikî astrakan niyetine kazıklarsınız. Sanki o meşhur sosyete karıları başka türlü mü yapıyorlar sanıyorsunuz?

Gazeteciliğe sonradan intisap ettiğini söyleyen sıska oğlan, demindenberi sabırlı sabırlı onları dinliyen yağlı saçlı tezgâhtara İtalyanca, Rumca, Fransızca, İngilizce karışık bir kelime salatası içinde, hanımların ne istediğini anlyattı... Üçü de birer astrakan aldılar. Gerçi havalar çok sıcaktı ama, ol-

sun. Adı Orhan olan foto muhabirine de hediye olarak bir astrakan almışlardı... Orhan:

— Şimdi beni dinleyin, dedi. Ben meteliksizim. Eğer siz azıcık para tutuyorsanız, nasıl olsa gideceğim için, sizi de Roma'ya götüreyim. Çineçitta'yı gezdiririm size. Ben asıl oraya gidiyorum...

— Nasıl olur? diye itiraz etti Mehlika. Biz Ankara'yla döneceğiz...

— Ankara'nın gelmesine yıl var be abla. Senin Roma dediğin çok çok iki buçuk saat çeker Napoli'den... Amettirikli tren demişler buna... Hem belki sizi artiz yaparız...

— Aman aman, istemem. Kocam müsaade etmez.

— Boş ver o dalgaya... Karısı dünyaca meşhur İtalyan artisti olacak da ona müsaade etmiyecek kocayı mumla arasan bulamazsın... Herif üstelik seninle iftihar bilem eder...

— Ama biz artiz olamayız ki...

— Şöyle dön bakayım? Nasıl olamazsın be abla... İkinizde de bu çizgiler varken Gina'ya taş çıkarırsınız... Şu göğüse bak be. Yayla mubarek... İtalyanlar biter sizin gibi karılara... Mükemmel olursunuz hem...

— Onu bırak şimdi. Sen ne diye gidiyorsun o dediğin çıtırtılı yere?

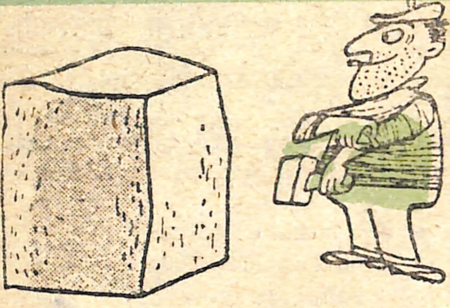
— Çineçitta, Roma'nın sinema payitahtı... Avrupa'nın Hollywood'u... Ben gidip de şöyle teşkilâtı yerinde yıldız adaylarının açık saçık resimlerini çekeceğim. Şu sırada İstanbuldaki gazetelerin satışı düşük... Yine fotoğraf ticaretine hız verilecek anlaşılan. Para var bu işde para... Dünya kadınlar üstünde duruyor abla...

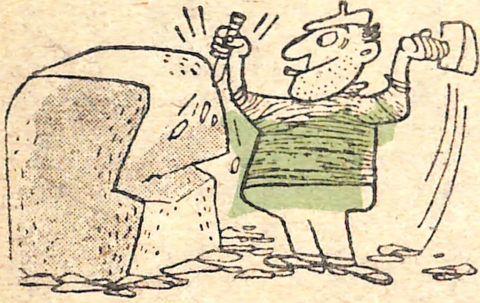
— Dedem, öküzün üstünde duruyor derdi...

— O dedenin zamanında... Haydi gelin, eşyaları otele bırakalım da sonra istasyona telefon edip, treni anlıyalım...

(Devam edecek)

Dünya Karikatürleri

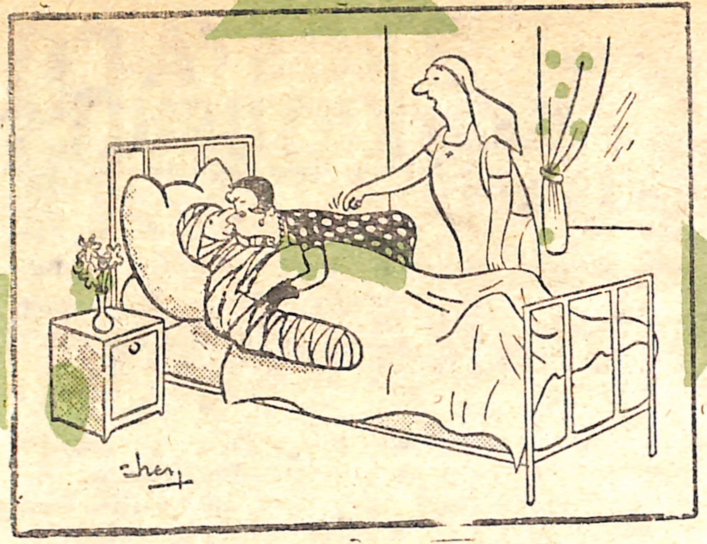

YAZISIZ!..

— Fransız —

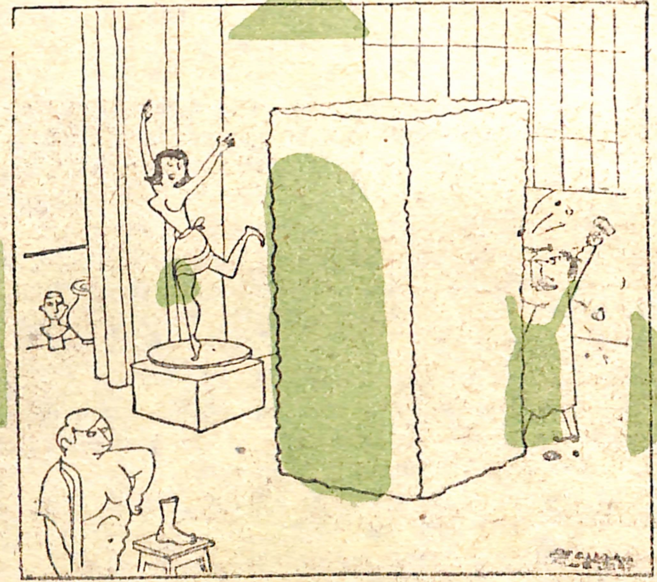
— Yanlış odaya girdiniz bayan, bu kocanız değil, şoförünüz!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

Model — Ooooff... Daha bitmedi mi?... Yoruldum!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

Sayılı Fırtınalar

Eski İstanbul kabadayılarının, masallardan güzel, romanlardan heyecanlı maceraları!

Yazan :

Refi Cevat Ulunay

Büyük Boy 400 Sehifedir

Rica: Kâğıt darlığı yüzünden az basıldığı için siparişlerinizi lûtfen şimdiden yapınız.

Fiatı: 4 liradır.

Adres: Akbaba Yayınevi; Belediye - İstanbul

Not: Kitap bedelleri banka, yahut posta havalesi olarak gönderilmelidir. Pul kabul edilmez.

APARTMAN DAİRELERİ

Mevduat sahiplerine

YÜNLÜ VE PAMUKLU SATIŞLARINDA

HALI HARİÇ

% 10 TENZİLÂT

PARA İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Neler görüyorum, neler... Siz güzel bir boksörü nakavt edeceksiniz!...

— İtalyan —

YENİ BİR ROMAN HAZIRLADIK:

Erkek Sabahat!

yahut

Erkek Olan Kadının Maceraları!

BU ROMANI OKURKEN: "AMAN BİTMESİN!,, DİYECEKSİNİZ!